

Arrest

nr. 209 594 van 19 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM *loco* advocaat H. VAN WALLE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk het feit afkomstig te zijn uit en de nationaliteit te hebben van Eritrea, alwaar hij op jonge leeftijd (hij was drie jaar) zou zijn gevlucht om nadien illegaal in Soedan te hebben verbleven, waar hij meermaals problemen zou hebben gekend met de Soedanese autoriteiten.

Verzoekers vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 178 166 van 22 november 2016 omdat zijn relaas niet geloofwaardig is, en voorkomt als een aaneenschakeling van verzonnen beweringen. In het arrest wordt o.a. vastgesteld dat verzoeker zijn verklaring een etnisch Tigre te zijn, afkomstig uit Eritrea, niet aannemelijk kan maken. Verzoeker is, zo werd geoordeeld, niet bekend met de Tigre-etnie, zijn beweerde afkomst uit Eritrea is geheel ongeloofwaardig en hij toont zijn voorgehouden Eritrese nationaliteit niet aan.

Ter ondersteuning van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming legt verzoeker bijkomende verklaringen af -hij verklaart documenten te hebben bekomen nadat iemand van zijn familie deze aan een vriend van hem gaf, waarna deze hem de stukken opstuurde- en hij legt volgende documenten neer: een 'Alien Registration Form', een vonnis vanwege de rechtbank te Khartoem d.d. 2 mei 2015, een begeleidende brief van zijn advocate, en 2 artikels betreffende gedwongen repatriëringen van Eritreeërs uit Soedan naar Eritrea.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk

groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming bij voormeld arrest van de Raad werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst, welk dan ook, persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

4.3.1. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming op 7 september 2017 uitdrukkelijk verklaarde "bijstand te verzoeken van een tolk die de taal **Tigre** beheerst tijdens het onderzoek van zijn (haar) asielaanvraag" en hij werd "er van in kennis gesteld dat de taal waarin zijn (haar) asielaanvraag onderzocht zal worden door de bevoegde instanties het Nederlands is" (Administratief dossier, stuk 11, 'bijlage 26quinquies').

Het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van verzoekers huidig volgend verzoek om internationale bescherming verliep dan ook, op zijn persoonlijk verzoek, in het Tigre(es). Verzoeker gaf tijdens dit verhoor bovendien expliciet bevestigend aan, toen hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, de taal Tigre(es) voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden. Hij gaf ook aan, door het betreffende document te ondertekenen en alzo aan te geven hiervan kennis te hebben genomen en er zich akkoord mee te verklaren, de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk, en bij eventuele problemen tijdens de loop van het gehoor betreffende de verstaanbaarheid van de tolk dit steeds te melden (AD, stuk 10, 'verklaring betreffende procedure').

Uit het administratief dossier blijkt niet/nergens dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken een probleem met betrekking tot de taal van het gehoor en de communicatie met de tolk heeft aangehaald

en dit kan evenmin worden afgeleid uit het gehoorverslag. Verzoeker gaf daarentegen aan de tolk goed te begrijpen, en hij formuleerde op geen enkel moment -in het begin, tijdens of na het verhoor- enige opmerking of kritiek met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf.

Verzoekers verhoor op 11 oktober 2017 op de Dienst Vreemdelingen zaken verliep dus, op zijn persoonlijk verzoek, in het Tigre. Verzoeker, die blijkens het verslag hiervan, van bij de start tot het einde van het gehoor op de Dienst Vreemdelingen zaken de hem gestelde vragen in het Tigre beantwoordde, werd onder meer gevraagd naar praktische zaken, zoals o.a. aangaande zijn woonstkeuze in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, en naar de door hem voorgelegde identiteits- en reisdocumenten. Daarnaast, en dit in het bijzonder, werd hij bevraagd omtrent de door hem in het kader van zijn huidig volgend verzoek aangebrachte nieuwe elementen op basis waarvan hij opnieuw om internationale bescherming verzoekt. Verzoeker ondertekende -net zoals de tolk deze tekende- elk van die betreffende vragenlijsten/documenten, dit zonder enige kritiek of opmerking te formuleren met betrekking tot de taal, de tolk of het verloop van het verhoor, waarmee hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaarde met en instemde met de inhoud hiervan (Zie o.a. AD stuk 10, 'verklaring betreffende de woonstkeuze', en stuk 9, 'overzicht voorgelegde identiteits- en reisdocumenten + ontvangsbewijs andere documenten').

Nadat het verslag van zijn interview op de Dienst Vreemdelingen zaken hem (door de tolk Tigre) in het "Tigrees" werd voorgelezen, plaatste verzoeker, zonder enig voorbehoud en/of ook maar enige opmerking of kritiek te formuleren, zijn handtekening hieronder, waarmee hij uitdrukkelijk verklaarde dat hij het gehoorverslag aanvaardt en dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen/zijn verklaringen oprecht en correct zijn (AD, stuk 9 'verklaring meervoudige aanvraag' d.d. 11 oktober 2017). Verzoeker had nadat het verslag van zijn gehoor hem werd voorgelezen voldoende de kans om eventuele fouten in zijn verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen aan te brengen, doch hij liet geheel na dit te doen. Bovendien werd hem op het einde van het verhoor nog uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets had toe te voegen, waarop hij kort ontkennend "neen" antwoordde (Ibid.).

4.3.2. Verzoekers huidig betoog in zijn verzoekschrift dat "Het blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker gehoord werd in het Tigrees (zie eerste en laatste pagina van het interview), terwijl er reeds vastgesteld werd in het kader van de eerste asielaanvraag dat verzoeker deze taal niet beheerst!", is, gelet op het voorgaande, dan ook allerm minst ernstig, gelet op onder andere de vaststelling dat verzoeker bij het indienen van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming zelf uitdrukkelijk heeft gevraagd om de bijstand van een tolk Tigre tijdens het onderzoek van huidig verzoek om internationale bescherming.

De argumentatie in het verzoekschrift dat "Verzoeker zegt zelf dat de tolk tegen hem begonnen is in het Tigrees, waarop hij tegen de tolk gezegd heeft geen Tigrees te spreken en deze hem in 'slecht Arabisch' heeft aangesproken" vindt geen/nergens steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker op generlei wijze aannemelijk gemaakt. Uit niets blijkt -het blijkt nergens uit het administratief dossier- en verzoeker, die er nochtans uitdrukkelijk van bij het begin op werd gewezen en gevraagd melding te maken van eventuele problemen betreffende de vertolking/vertaling, maakt niet in het minst in concreto aannemelijk dat hij ook maar op enig moment tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingen zaken, in het begin of op een later tijdstip tijdens dit verhoor, ook maar enigszins melding zou hebben gemaakt van het feit dat hij geen Tigre spreekt en/of van het feit dat, zoals hij thans in zijn verzoekschrift op algemene wijze beweert, "de tolk niet goed Arabisch sprak". Dit betreft derhalve niets meer dan blote en allerm minst ernstige post factum- beweringen en -kritiek welke verzoeker geenszins hard of aannemelijk weet te maken.

Dat verzoeker, die voorheen tijdens het gehoor zelf op de Dienst Vreemdelingen zaken (op) geen (enkel moment) melding maakte van eventuele problemen met de tolk en/of de vertaling, en er daarentegen aan en te kennen gaf de tolk Tigre goed te begrijpen en bovendien het volledige verhoor in het Tigre sprak, thans in zijn verzoekschrift plots dergelijke problemen aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is allerm minst ernstig. Verzoekers huidige kritiek op de taal bij aanvang/tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingen zaken, de (communicatie met de) tolk, de vertaling en het verloop van het verhoor is dan ook laattijdig en geenszins ernstig.

De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de keuze van de taal/tolk tijdens het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. In casu verzocht verzoeker de bijstand van een tolk Tigre bij het onderzoek van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, en hij

sprak op de Dienst Vreemdelingenzaken van in het begin en gedurende zijn gehele verhoor in het Tigre. Verzoeker toont, door zich slechts tot enkele blote beweringen te beperken, het tegendeel niet aan. Hij maakt niet aannemelijk dat zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het Arabisch zou zijn gevoerd.

Dat verzoeker, die thans in zijn verzoekschrift beweert "geen Tigrees" te spreken, zelf expliciet om een tolk Tigre heeft verzocht, is dan ook ten zeerste frappant. Dit duidt erop dat verzoeker, in tegenstelling tot zijn huidige beweringen in het verzoekschrift, wel degelijk de taal Tigre beheerst, hetgeen ook blijkt uit het verslag van zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit niets blijkt en verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken met de tolk Tigre in het (slecht) Arabisch zou hebben gesproken. Integendeel, uit het verslag van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt duidelijk dat er Tigre werd gesproken en dat de tolk Tigre van het Tigre naar het Nederlands vertaalde en omgekeerd, en dat verzoeker zich goed en afdoende kon uitdrukken in het Tigre. Verzoeker beheerst, zo blijkt uit de gegevens in het administratief dossier, voldoende het Tigre om afdoende de hem gestelde vragen te beantwoorden en op een gedegen wijze uiteen te zetten op basis van welke nieuwe elementen hij zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming indient. Dat verzoeker, na zelf uitdrukkelijk om een tolk Tigre te hebben verzocht en op de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens het gehele verhoor in het Tigre te hebben gesproken en te zijn gehoord, nu in zijn verzoekschrift plots afkomt met de bewering "geen Tigrees te spreken" valt dan ook moeilijk met elkaar te rijmen en doet vermoeden dat hij bewust bepaalde elementen wenst te verbergen/achter te houden, in een poging de Belgische asielinstanties te misleiden. Het zet tevens en dit op ernstige wijze de algemene en algehele geloofwaardigheid van verzoeker op de helling.

De vaststelling dat verzoeker zelf bij aanvang van de huidige procedure om internationale bescherming om de bijstand van een tolk Tigre verzocht, ondanks zijn huidige bewering in het verzoekschrift geen Tigre te spreken, klemmt des te meer nu hij bij de procedure in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming om een tolk Arabisch verzocht en zijn verhoren toen in het Arabisch verliepen. Indien verzoeker, die zich er dus goed van bewust is dat hij dus ook een tolk Arabisch had kunnen vragen, daadwerkelijk niet of nauwelijks Tigre zou (kunnen) spreken, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij opnieuw om een tolk Arabisch had verzocht en niet een tolk Tigre. Er dient ook op gewezen dat de tolken bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal objectief en neutraal zijn, en in alle redelijkheid kan worden aangenomen dat indien verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aan de tolk Tigre zou hebben gezegd/gemeld geen Tigre te spreken en zij vervolgens (daarom) Arabisch zouden hebben gesproken, de tolk Tigre hiervan melding zou hebben gedaan aan de protection officer en dat dit dan ook vermeld zou staan in het gehoorverslag. Het gehoorverslag bevat echter niet enige aanwijzing in die zin. Er blijkt daarentegen uit dat verzoekers verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het Tigre en goed is verlopen. Het tegendeel wordt niet aangetoond.

4.3.3. De Raad benadrukt dat verzoeker, nadat het hem in het Tigre werd voorgelezen, het verslag van zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ondertekend, zonder enige kritiek op opmerking te formuleren met betrekking de taal van het verhoor, de (communicatie met de) tolk of eventuele andere zaken aangaande het verloop van het verhoor, waarmee hij aldus uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die hierin zijn opgenomen, zoals o.a. met betrekking tot het feit dat hij enkele van de door hem neergelegde documenten vanwege zijn vader heeft ontvangen, juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Indien verzoeker taal- en/of tolkenproblemen ondervond, was het zijn verantwoordelijkheid om, zoals hem uitdrukkelijk werd aangegeven en hij bovendien schriftelijk bevestigde dit te zullen doen, dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Verzoeker had ook nadat het verslag van zijn gehoor hem werd voorgelezen voldoende de kans om eventuele fouten in zijn verklaringen en/of de vertaling ervan aan te kaarten en eventuele wijzigingen aan te brengen, doch liet dit geheel na te doen. Zijn huidige kritiek dienaangaande in het verzoekschrift is dan ook laattijdig en geenszins ernstig.

4.4.1. Wat betreft verzoekers verweer in zijn verzoekschrift omtrent de concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal aangaande de door hem in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten, stelt de Raad vast dat dit geenszins vermag te overtuigen.

4.4.2. Betreffende de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker bij zijn vorig, eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat hij zich als vluchteling liet registreren in Khartoem en dat hij daarvan een document verkreeg, maar dat hij dit document niet kan voorleggen daar het in een zak

zat die hem tijdens zijn overzeese tocht werd afgenomen, laat verzoeker thans in zijn verzoekschrift simpelweg gelden dat de 'Alien Registration Form' die hij nu bij zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming neerlegt "een ander document" betreft, en in het verzoekschrift wordt voorts toegelicht dat "Verzoeker kreeg verschillende documenten bij de registratie van zijn asielaanvraag en op de moment dat hem de vluchtelingenkaart werd toegekend. Het document dat hij in de zee verloor betrof een ander document". De vraag rijst evenwel waarom verzoeker, indien hij daadwerkelijk over meerdere documenten (zou hebben) beschikt waaruit blijkt dat hij als Eritrees vluchteling geregistreerd zou zijn in Soedan, hier niet eerder bij zijn vorig verzoek om internationale bescherming melding van maakte, en hij toen enkel het document vermeldde dat hij op zee zou zijn verloren. In weerwil van verzoekers huidige algemene verzuchtingen, is het geenszins aan de commissaris-generaal om dit alles uit te vissen, doch komt het, gelet op de medewerkingsplicht die op hem zoals op elk ander verzoeker om internationale bescherming rust, in de eerste plaats aan verzoeker toe om zelf alle elementen en documenten aan te halen en aan te reiken in het kader van het verzoek om internationale bescherming. Dat verzoeker nu plots met de 'Alien Registration Form' afkomt en de uitleg meerdere van die stukken te bezitten, plaatst ernstige twijfels bij de authenticiteit ervan en de waarachtigheid van zijn verklaringen hieromtrent.

De neergelegde 'Alien Registration Form' betreft bovendien hoe dan ook slechts, zo stelt de commissaris-generaal pertinent vast en verzoeker werpt hier geen ander licht op, een loutere registratie van verzoekers verklaringen, hetgeen evenwel geen uitsluitel biedt inzake de waarheidsgetrouwheid van de hierin opgenomen informatie.

4.4.3. Verzoekers huidig betoog omtrent het door hem neergelegde vonnis van de rechtbank van Khartoem van 2 januari 2015 -waarbij hij toegeeft bij zijn vorig verzoek om internationale bescherming op advies van anderen foutieve en leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd op het Commissariaat-generaal toen hij stelde en volhield nooit voor een rechtbank te zijn gebracht en nooit veroordeeld te zijn geweest- neemt niet weg en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij hieromtrent dus geheel uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, en er bovendien een discrepantie is tussen zijn eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming, waarbij hij aangaf in 2013 in Soedan veroordeeld te zijn geweest, en de door hem in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming afgelegde verklaringen en het door hem neergelegde document die daarentegen gewag maken van een veroordeling begin 2015.

Aan voorgelegde documenten kan bovendien en hoe dan ook slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zoals thans blijkt (uit de bestreden beslissing) en eerder al bij 's Raads arrest nr. 178 166 van 22 november 2016 werd vastgesteld, waarbij in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming tot de ongeloofwaardigheid van zijn Eritrese nationaliteit en zijn relaas, waarin hij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt bovendien dat corruptie in Soedan welig tiert, in alle geledingen en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat, en documenten er gemakkelijk kunnen worden verkregen, waardoor de authenticiteit van documenten uit Soedan moeilijk tot zo goed als onmogelijk kan worden nagegaan en de bewijswaarde van Soedanese documenten derhalve bijzonder relatief is. Om voorgaande redenen en gelet ook op de concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die stukken, kan aan de door verzoeker in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming neergelegde 'Alien Registration Form' en het vonnis van de rechtbank van Khartoem, die hij thans in de vorm van een kopie bij zijn verzoekschrift gevoegd opnieuw aanbrengt, geen bewijswaarde worden gehecht, en deze stukken zijn dan ook geenszins van aard de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden Eritrese nationaliteit en herkomst te herstellen.

Verzoeker gaat er overigens ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Bovendien dient te worden benadrukt dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke

bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

4.5. Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en het door hem bij het verzoekschrift gevoegde schrijven d.d. 7 november 2017 van een psycholoog van het gezondheidscentrum Ulysse, merkt de Raad op dat het feit dat verzoeker met psychische moeilijkheden te kampen heeft, hetgeen ten zeerste betreuenswaardig is, niet wordt betwist. Uit de door verzoeker neergelegde brief blijkt evenwel niet, en verzoeker legt geen medisch attest neer waaruit zou (kunnen) blijken dat hij daadwerkelijk aan geheugenproblemen lijdt of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn dat hij moeilijkheden heeft om zich bepaalde feiten te herinneren en/of niet in staat zou zijn om de essentie van zijn asielmotieven op een duidelijke en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Uit het document van Ulysse, dat afkomstig is van een psycholoog en niet van een psychiater, blijkt niet dat het cognitieve geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij in de onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker maakte trouwens tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen melding van psychische problemen, waardoor zijn kritiek dat hier eerder geen rekening mee werd gehouden niet opgaat en niet ernstig is aangezien hij deze problematiek thans pas voor het eerst aanhaalt. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt bovendien dat verzoeker in staat was om duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen, omtrent o.a. de door hem in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte nieuwe elementen.

Met betrekking tot het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde schrijven van 'Bxlrefugees', 'Plateforme Citoyenne de Soutien aux Réfugiés', stelt de Raad vast dat dit enkel betrekking heeft op de opvang en moeilijke en zeer betreuenswaardige verblijfsomstandigheden van verzoeker hier in België, doch niet op zijn vermeende herkomst en voorgehouden vervolgingsproblemen. Het stuk is dan ook niet van aard een ander licht op zijn relaas te doen schijnen.

4.6. Betreffende verzoekers verwijzing in het verzoekschrift naar de eerder door hem neergelegde artikels over gedwongen repatriëringen van Eritreeërs van Soedan naar Eritrea, wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op verzoekers persoon. De loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat men werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.7. De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, kan niet volstaan met een verwijzing naar algemene rapporten over de toestand in het land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen stelt de commissaris-generaal op correcte wijze vast dat er redelijkerwijze van uitgegaan mag worden dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van het non-refoulementbeginsel voor zover verzoeker zou worden teruggeleid naar zijn werkelijke land van herkomst.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 juli 2018, voert verzoekende partij aan dat iets fout gelopen is bij haar verhoor aangezien zij een tolk Tigree kreeg voor haar verklaringen terwijl zij deze taal niet spreekt. Zij vervolgt dat de tolk Tigree dan overschakelde in slecht Arabisch en daardoor de fout is ontstaan, namelijk dat de stukken die haar zijn opgestuurd door haar moeder werden verzonden en niet door haar vader aangezien deze lang geleden overleed. Verzoekende partij benadrukt dat dit het determinerend element is waarom zij niet wordt geloofd zodat haar dossier teruggestuurd moet worden om verzoekende partij de mogelijkheid te geven haar relaas in haar taal weer geven. Voorts wijst verzoekende partij op de psychische problemen die zij heeft en legt zij een aanvullende nota neer. Verzoekende partij volhardt dat zij in Soedan leefde als Eritrees vluchteling.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 5 juli 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van en volharden in de middelen van haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De Raad wijst er op dat hij bij de beoordeling van het beroep rekening dient te houden met de stukken van het administratief dossier. In voornoemde beschikking wordt dienaangaande uitvoerig uiteengezet dat verzoekende partij bij aanvang van de huidige procedure om internationale bescherming zelf om de bijstand van een tolk Tigree heeft verzocht en dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het Tigree goed is verlopen. Nadat het verslag van haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken haar in het Tigrees werd voorgelezen, heeft verzoekende partij het verslag bovendien ondertekend, zonder enige kritiek of opmerking te formuleren met betrekking tot de taal van het verhoor, de (communicatie met de) tolk of eventuele andere zaken aangaande het verloop van het verhoor, waarmee zij aldus uitdrukkelijk bevestigde dat de verklaringen die hierin zijn opgenomen, juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekende partij reikt geen concrete elementen noch verifieerbare gegevens aan die hier een ander licht op werpen. Halsstarrig vasthouden aan haar verweer *“dat iets fout gelopen is bij haar verhoor aangezien zij een tolk Tigree kreeg voor haar verklaringen terwijl zij deze taal niet spreekt”*, acht de Raad niet overtuigend.

Verzoekende partij legt ter terechtzitting middels een aanvullende nota haar, volgens haar verklaringen, originele vluchtelingenkaart neer. Uit wat volgt, zal blijken dat dit document echter, omwille van verscheidene redenen, elke bewijswaarde ontbeert.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zij zich als vluchteling liet registreren in Khartoem en zij daarvan een document verkreeg, maar dat zij geen zo'n document kan voorleggen daar deze *“allen”* in een zak zaten, die zij bij zich had wanneer zij de zee overstak en deze zak van haar werd afgenomen (adm.doss., gehoorverslag 12 april 2016, p. 16). Tevens verklaarde zij dat zij al haar documenten bij zich had, en haar moeder slechts één document, zijnde een erg oud document dat de identiteit van haar

moeder bewijst (*ibid*, p. 22-23). Dat zij heden plotseling een vluchtelingenkaart, geldig van 3 maart 2013 tot 2 maart 2014, via haar moeder weet voor te leggen, hypothekeert de voorgehouden authenticiteitswaarde ervan. Het is hierbij overigens frappant te moeten vaststellen dat verzoekende partij een vluchtelingenkaart neerlegt geldig van 3 maart 2013 tot 2 maart 2014, terwijl zij eerder een registratieformulier heeft bijgebracht dat aangeeft dat zij zich in Soedan als vluchteling heeft geregistreerd op 12 januari 2015. Als verzoekende partij zich pas op 12 januari 2015 in Soedan liet registreren als vluchteling, is het onmogelijk dat zij al in 2013 een vluchtelingenkaart bekomen heeft. Dit gegeven doet de bewijswaarde ervan, alsmede haar algemene geloofwaardigheid, finaal teniet.

De e-mail van de advocate van verzoekende partij waarin aan de UNHCR om bevestiging van authenticiteit van de vluchtelingenkaart gevraagd wordt, kan bezwaarlijk ter ondersteuning dienen van de registratie van verzoekende partij als Eritrees vluchteling. Dit betreft een loutere vraag waarvan het antwoord ontbreekt.

Ten overvloede herneemt de Raad nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat hier niet het geval is, zoals thans blijkt (uit de bestreden beslissing) en eerder al bij 's Raads arrest nr. 178 166 van 22 november 2016 werd vastgesteld, waarbij in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij tot de ongeloofwaardigheid van haar Eritrese nationaliteit en haar relaas, waarin zij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt bovendien dat corruptie in Soedan welig tiert, in alle geledingen en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat, en documenten er gemakkelijk kunnen worden verkregen, waardoor de authenticiteit van documenten uit Soedan moeilijk tot zo goed als onmogelijk kan worden nagegaan en de bewijswaarde van Soedanese documenten derhalve bijzonder relatief is.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog een attest neer van 29 augustus 2018 uitgaande van "Free clinic – aide médicale psychologique sociale et juridique" en een attest van 30 augustus 2018 uitgaande van "Ulysse" waaruit blijkt dat verzoekende partij zou lijden aan posttraumatische stress met onder andere als symptomen angst en verdriet. Tevens zou hij "spatio-temporele" verwarringen vertonen. Uit deze attesten blijkt evenwel niet dat verzoekende partij daadwerkelijk aan geheugenproblemen lijdt of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zijn dat hij moeilijkheden heeft om zich bepaalde feiten te herinneren en/of niet in staat zou zijn om de essentie van zijn vluchtmotieven op een duidelijke en geloofwaardige manier uiteen te zetten. De Raad herneemt dat verzoekende partij trouwens tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen melding maakte van psychische problemen. Uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt bovendien dat verzoekende partij zowel in het kader van haar eerste als huidig tweede verzoek in staat was om duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen, omtrent o.a. de door haar in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming aangebrachte nieuwe elementen. De attesten kunnen de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas evenmin herstellen of als bewijs gelden voor de vermeende Eritrese nationaliteit van verzoekende partij daar de behandelende artsen zich hiervoor enkel hebben kunnen baseren op de verklaringen van verzoekende partij.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS